

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: O. K.**, zastoupena JUDr. Janou Pánkovou, advokátkou, se sídlem Letců 1005, Hradec Králové 2, proti **žalovanému: Magistrát města Liberec**, se sídlem nám. Dr. Edvarda Beneše 1, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 59 Ca 71/2003 - 18 ze dne 27. 2. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 5. 1. 1998, č. j. SDS/7110/5676/97 – VR, s vyznačenou právní mocí dne 30. 1. 1998, Magistrát města Liberce, Stavební a dopravní úřad v Liberci, vydal O. B. stavební povolení a podle § 39 a § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákonů č. 103/1990 Sb., č. 262/1992 Sb., č. 43/1994 Sb. a č. 19/1997 Sb. a § 9 vyhlášky č. 85/1976 Sb., v platném znění, povolil stavbu rodinného domu včetně přípojek na pozemku v katastrálním území F., stavební parcela č. 265 (zastavěná plocha), pozemková parcela č. 266 (zahrada) a pozemková parcela č. 575/1 (ostatní plochy).

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, usnesením ze dne 27. 2. 2004, č. j. 59 Ca 71/2003 – 18, tak, že žalobu odmítl a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud vycházel z toho, že shora specifikované rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 30. 8. 2001

a poněvadž byla žaloba podána k přepravě dne 6. 8. 2003, byla podána opožděně nejen z hlediska platné právní úpravy v době doručení, tj. ust. § 250b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v tehdy platném znění, ale i z hlediska ust. § 72 s. ř. s., podle něhož lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Soud také poznamenal, že ust. odst. 4 téhož paragrafu výslovně vylučuje možnost prominutí zmeškání lhůty. Soud proto žalobu jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Proti uvedenému usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že rozhodnutí o odmítnutí žaloby je nezákonné pro nesprávné posouzení základní právní otázky dané věci a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka namítá, že se krajský soud omezil pouze na nepodložené tvrzení o doručení stavebního povolení stěžovatelce dne 30. 8. 2001, akt doručení nerozebral a neodůvodnil podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a omezil se pouze na tvrzení, že stavební zákon nestanoví žádný kvalifikovaný způsob oznámení stavebního povolení. Proto je závěr o opožděném podání žaloby neodůvodněný a tudíž jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Podle stěžovatelky v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje právní předpis, podle něhož soud dospěl k závěru, že jde o žalobu opožděnou. Stavební povolení ze dne 5. 1. 1998 jí povolující orgán předal dne 30. 8. 2001 poté, co na jeho vydání naléhala. Oprávněnost své žaloby stěžovatelka dovozuje z ust. § 65 s. ř. s., když připouští, že zmeškala lhůtu pro podání žaloby podle § 250b o. s. ř., neboť ta běžela již ode dne 30. 1. 1998 a nikoliv ode dne 30. 8. 2001, jak je nesprávně uvedeno v napadeném usnesení krajského soudu. Stěžovatelka se rovněž neztotožňuje s tvrzením, že se mohla domáhat nápravy již v roce 2001 podle § 250b o. s. ř. a poukazuje na komentář k tomuto ustanovení v publikaci Občanský soudní řád, první vydání 1994, vydaného v edici C. H. B., S., zpracovaný JUDr. M. M., podle něhož se běžně stává, že správní orgán nemusí ve všech případech nutně znát všechny účastníky a dochází k tomu, že správní orgán dospěl k pravomocnému rozhodnutí, které účastníkovi nedoručil, přičemž na druhé straně i účastník takového řízení nemůže opravný prostředek proti takovému rozhodnutí podat, protože se o vedeném řízení a rozhodnutí vůbec nedozvěděl a poznamenává, že striktní aplikace § 250b odst. 2 s. ř. s. by znamenala možnost neomezeně takové správní rozhodnutí napadat, a proto lze vycházet z názoru, že lhůta k podání žaloby se počítá od oznámení rozhodnutí správního orgánu, a že účastník správního řízení může být v situaci, kdy se o řízení a vydaném rozhodnutí ani nedozví a z toho důvodu lhůtu pro žalobu zmešká. Právě uvedený komentář se týká dané věci. Ze všech shora uvedených námitek pak stěžovatelka navrhuje usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém stanovisku kasační stížnosti vyslovil názor, že mu nepřisluší vyjadřovat se ke kasační stížnosti proti rozhodnutí ze dne 27. 2. 2004, v němž soud posuzoval splnění základních formálních požadavků kladených na správní žaloby, včetně dodržení lhůty k jejich podání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Napadeným rozhodnutím byl odmítnut návrh stěžovatelky, je tedy případným kasační důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Protože v projednávané věci krajský soud odmítl žalobu pro její opožděnost ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je nutno

se zabývat tím, kdy napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno, a kdy stěžovatelka žalobu podala. Stěžovatelka v žalobě uvedla a v průběhu řízení tvrdila, že rozhodnutí o stavebním povolení shora specifikované jí bylo vydáno dne 30. 8. 2001 a převzetí tohoto rozhodnutí stvrdila svým podpisem na doručence a je tudíž nepochybné, že toho dne bylo napadené rozhodnutí stěžovatelce doručeno (originál doručanky se nachází ve správním spise). Od následujícího dne tedy počala běžet patnáctidenní lhůta k podání odvolání k referátu regionálního rozvoje Okresního úřadu v Liberci prostřednictvím Magistrátu města Liberce, jak zní v poučení příslušného rozhodnutí. Tento úkon stěžovatelka neučinila a nepodala ani podle tehdejší právní úpravy žalobu ve smyslu ust. § 250b o. s. ř. Žalobu adresovanou a doručenou Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec dne 7. 8. 2003 podala za účinnosti soudního řádu správního, který upravuje lhůty pro podání žaloby ve svém ust. § 72. Podle jeho odst. 1 lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož paragrafu zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Z uvedeného nepochybně vyplývá, že lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí doručenému dne 30. 8. 2001 uplynula po dvou měsících dnem 30. 10. 2001 a žaloba podaná Krajskému soudu v Ústí nad Labem – Liberec dne 7. 8. 2003 je podána opožděně. Uvedený závěr soud učinil na základě toho, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu byla podána za účinnosti soudního řádu správního. V době doručení správního rozhodnutí byla lhůta k podání žaloby ve správním soudnictví upravena ust. § 250b o. s. ř. v tehdy platném znění obdobně.

Námítka stěžovatelky, že krajský soud nevěnoval patřičnou pozornost doručení stavebního povolení stěžovatelce, důvodná není. Sama stěžovatelka tvrdila, že rozhodnutí jí bylo vydáno dne 30. 8. 2001 a tuto skutečnost stvrdila svým podpisem na příslušné doručence (nachází se ve správním spise). Krajský soud proto neměl důvod zabývat se otázkou doručení napadeného rozhodnutí obšírněji, neboť k oznámení stavebního povolení a seznámení se s obsahem rozhodnutí stěžovatelkou došlo dne 30. 8. 2001.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek publikovaný pod č. 657/2005 Sb. NSS) ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. spojuje počátek běhu lhůty k podání žaloby s doručením rozhodnutí tomu účastníkovi, který rozhodnutí žalobou napadá a nikoliv s datem právní moci napadeného rozhodnutí. Uvedený judikát vyvrací úvahy stěžovatelky o tom, že lhůta k podání žaloby jí počala plynout dnem 30. 1. 1998, tedy od právní moci rozhodnutí. Mimo to je uvedená námitka také zcela bez vlivu na posouzení včasnosti podání žaloby.

Námítka stěžovatelky o absenci právního předpisu, na základě něhož dospěl krajský soud k závěru, že jde o žalobu opožděnou, není důvodná, neboť krajský soud v rozhodnutí cituje ust. § 72 s. ř. s., na základě něhož žalobu jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. S ohledem na judikát shora uvedený s tímto dnem je spojen počátek běhu lhůty k podání žaloby. Obdobnou otázkou, jakou řešil Nejvyšší správní soud v tomto řízení, se již dříve zabýval rovněž Vrchní soud v Praze (rozsudek ze dne 18. 3. 2002, č. j. 5 A 42/2001 – 18), v němž dospěl ke stejnému závěru, jaký vyložil zdejší soud v tomto rozsudku v tom, že je třeba včasnost odvolání (zde žaloby) zkoumat ve vztahu k dodatečnému doručení rozhodnutí opomenutému účastníku.

Pokud se stěžovatelka dovolává nové právní úpravy a v té souvislosti ust. § 65 s. ř. s., které jí umožňuje domáhat se svých práv, Nejvyšší správní soud podotýká, že rozhodnutím krajského soudu nebyla posuzována žalobní legitimace stěžovatelky, nýbrž splnění podmínek pro přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterou včasnost podání návrhu je.

V projednávané věci nelze přehlédnout, že žaloba směřuje proti rozhodnutí, proti němuž bylo přípustné odvolání, o němž v době jeho doručení byl kompetentní rozhodnout referát regionálního rozvoje Okresního úřadu v Liberci. Je zřejmé, že stěžovatelka nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, neboť odvolání nepodala, proto je také podaná žaloba nepřípustná ve smyslu ust. § 68 písm. a) s. ř. s. a tudíž důvodem k odmítnutí návrhu je ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedené pochybení v aplikaci ust. § 46 odst. 1 je však bez vlivu na zákonnost rozhodnutí krajského soudu o věci samé.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 7 s. ř. s. ve vztahu k § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřísluší, to by náleželo žalovanému, ale poněvadž ze soudního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil žádné náklady, které by převýšily náklady běžné administrativní činnosti žalovaného, rozhodl, že mu právo na náhradu nákladů řízení nepřizná.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu